

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คำจำกัดความ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งอาจจะเป็น เด็กหูตึงหรือหูหนวกก็ได้
เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบล ขึ้นไป วัดด้วยเสียง
บริสุทธิ์ ณ ความถี่ 100 1000 และ 2000 เฮิทซ์ ในหูข้างดีกว่าเด็กไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็น
ประโยชน์ เต็มประสิทธิภาพในการฟังอาจเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดหรือสูญเสียการได้
ยีนในภายหลัง

เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26-89 เดซิเบล ในหูข้างดีกว่า วัด
โดยใช้เสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500 1000 และ 2000 เฮิทซ์ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อย ไปจนถึง
สูญเสียการได้ยินรุนแรง

สัญญาณเตือนภัยว่ามีความผิดปกติเกี่ยวกับหู

- อาการปวด เจ็บ คัน รวมทั้งอาการอื่นๆ ในหู
- มีของเหลวไหลออกจากช่องหู อาจจะมีลักษณะใสๆ ขุ่นๆ เหนียวหรือแดงเป็นเลือดผิดปกติ
- หูอื้อ ฟังเสียงไม่ชัด
- มีเสียงรบกวนในหู
- เวียนศีรษะ ทรงตัวไม่ได้ อาเจียน คลื่นไส้
- เสียงพูดผิดปกติ เช่นพูดดังหรือเบาเกินไป
- ไบหู ช่องหู มีลักษณะผิดปกติ
- ไบหน้ากระดูก เป็นอัมพาต ปากเบี้ยว ตาปิดไม่สนิท

ระดับการสูญเสียการได้ยิน

ระดับ	การได้ยิน	ค่าเฉลี่ยระดับเริ่มได้ยินเสียงบริสุทธิ์ ที่ความถี่ 500 1000 2000 เฮิทซ์ ในหูข้างที่ดีกว่า	ความสามารถในการเข้าใจ
1	ปกติ	ไม่เกิน 25 เดซิเบล	ได้ยินเสียงพูด เสียงกระซิบเบาๆ ไม่ลำบาก
2	หูตึงเล็กน้อย	26-40 เดซิเบล	ในการรับฟังคำพูด ไม่ได้ยินเสียงพูดเบาๆ แต่ได้ยินเสียงพูดปกติ
3	หูตึงปานกลาง	41-55 เดซิเบล	ไม่ได้ยินเสียงพูดปกติ ต้องพูดดังกว่าปกติจึงจะได้ยิน
4	หูตึงมาก	56-70 เดซิเบล	พูดเสียงดังแล้วยังไม่ได้ยิน
5	หูตึงรุนแรง	71-90 เดซิเบล	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียงจึงได้ยิน และได้ยินไม่ชัด
6	หูหนวก	91 เดซิเบลขึ้นไป	ตะโกนหรือใช้ขยายเสียงแล้วยังไม่ได้ยิน ไม่เข้าใจ ความหมาย

วิธีสอนภาษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การฝึกการได้ยิน คือ การฝึกให้ใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ในการรับรู้เสียง ทิศทาง ความหมายของเสียงพูด เพื่อเรียนรู้และพัฒนาทักษะในการติดต่อสื่อสาร

การฝึกพูด คือ การฝึกให้เด็กพัฒนาภาษาที่เป็นธรรมชาติที่เรียนรู้จากประสบการณ์ มีความหมายเพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพ เพื่อติดต่อกับคนปกติ ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ ร่วมกับการใช้เครื่องช่วยฟัง โดยการฝึกทักษะที่เกี่ยวข้องคือ การฟัง

การอ่านคำพูด จะต้องฝึกและเรียนรู้ตั้งแต่คำแรกที่เรียนภาษา

การใช้ท่าทาง คือ ท่าทางที่เกิดขึ้นมาตามธรรมชาติซึ่งต้องใช้สายตาในการรับภาษาโดยไม่ต้องใช้เสียงนับ เป็นพื้นฐานความเข้าใจ "ภาษามือ"

การสะกดนิ้วมือ คือ การที่บุคคลทำท่าทางเป็นรูปต่างๆ แทนตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์อื่นๆ ของภาษาประจำชาติเพื่อสื่อภาษา โดยทั่วไปตัวอักษรที่สะกดด้วยนิ้วมือของภาษาใดจะมีจำนวนเท่ากับ ตัวอักษรของภาษานั้น